

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-...take_vencime_psy.pdb

PDB Name: Robert Heinlein - ...také venčí

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert A. Heinlein
...také venčíme psy

(ikarie 1997/01)

„Univerzální služby. U obrazovky Cormetová.“ Oslovila ji tím správným tónem na pomezí vlídnosti a neosobní výkonnosti. Obrazovka na vteřinu zablikala a pak se objevil obraz tlusté, nafintěné a popuzené matrony, které by pravidelné cvičení rozhodně neuškodilo.

„Bože, můj Bože,“ vzdychla. „Mám nervy úplně nadranc. Můžete mi pomoci?“

„To víte, že můžeme,“ zapředla slečna Cormetová, rychle odhadla hodnotu jejích šatů a šperků (tedy pokud jsou pravé, o čemž měla ještě pochybnosti) a dospěla k názoru, že na této klientce by se dalo slušně vydělat. „Řekněte mi, co vás trápí. Ještě předtím vaše jméno, buďte tak hodná.“ Na stole ve tvaru podkovy zmáčkla tlačítko s nápisem ÚVĚROVÉ ODDĚLENÍ.

„Když ono je všechno tak komplikované“ tvrdila postava na obrazovce. „Petr si nedá říct a nedá a pak si zlomí nohu v kyčli.“ Slečna Cormetová okamžitě stiskla tlačítko LÉKAŘ. „Já mu říkala, jak je pólo nebezpečné. Drahousku, vy nemáte ani ponětí, jak matky trpí. A to se mi muselo stát zrovna teď. Přišlo to tak nevhod...“

„Chcete, abychom ho ošetřili? Kde je teď?“

„Ošetřili? Kdepak, o to se postará soukromá klinika, však jsme do ní investovali dost peněz. Dělán si hlavu spíš kvůli večírku. To víte, kněžnu to dost rozladí.“

Kontrolka z úvěrového oddělení zlostně blikala. Cormetová matronu včas zarazila. „A tak, my už to

zařídíme. Teď mi prosím řekněte své jméno, adresu a současnou polohu.“

„Že byste neznala moje jméno?“

„Je to dost zřejmé,“ vyhnula se diplomaticky odpovědi, „ale Univerzální služby vždy respektují soukromí svých klientů.“

„Ano, ovšem, to je od vás ohleduplné. Jsem paní van Hogbein Johnsonová.“ Cormetová se ovládla a nedala nic najevo. Tak na tuhle se úvěrového oddělení ptát nemusím. Přesto se na displeji z úvěrového okamžitě objevil rating AAA, tedy neomezené čerpání. „Pořád ještě nechápu, co s tím vlastně můžete dělat,“ pokračovala Johnsonová. „Nemůžu být na dvou místech najednou.“

„Univerzální služby mají těžké úkoly v oblíbenosti,“ ujistila ji slečna Cormetová. „Buďte teď tak laskavá a řekněte mi podrobnosti...“

Lichocením a narážkami z ní vymámila poměrně ucelený příběh. Jejího syna Petra III. už několik let znala ze stereovize – nosil cokoli, co bylo u zahálčivých horních deseti tisíc zrovna v módě, a vypadal jako mírně zašlá verze Petra Pana. Naprosto nezodpovědně si vybral odpoledne před nejdůležitější společenskou událostí roku, aby se potloukl – a to dost vážně. Navíc k tomu došlo (jaká nehoráznost!) na půl kontinentu daleko od jeho máti.

Aby synek zůstal bezpečně pod palcem, usoudila Grace Cormetová, musí k němu maminka ihned přispěchat a jen tak mimochodem vybrat ošetřující sestřičky. Její večírek je ovšem vyvrcholením mnoha měsíců opatrného manévrování. Co má tedy dělat?

Grace věděla, že ziskovost Univerzálních služeb a její velmi solidní plat stojí na hlouposti, nedostatku schopností a lenosti lidí přesně jako tenhle přihloupilý parazit. Vysvětlila jí, že Univerzální služby už dohlédnou na to, aby večírek proběhl hladce a s úspěchem. V jejím salónu instalují velkou přenosnou stereoobrazovku, aby mohla přivítat hosty a omluvit se, zatímco poletí k synovi do nemocnice. Dále Grace zajistí velmi schopného společenského manažera, jehož vlastní pověst je bez poskvrnky a o jehož spojení s Univerzálními službami nikdo neví. Pod jeho taktovkou se z katastrofy stane společenský triumf a paní Johnsonová vejde ve známost nejen jako chytrá hostitelka, ale i oddaná matka.

„Vznášedlo budete mít u branky do dvaceti minut,“ dodala a zapojila se do okruhu DOPRAVA. „Vezme vás na kosmodrom. Jeden náš mladík si od vás na cestě poslechne další podrobnosti. Rezervujeme kupé pro vás a kóji pro služebnou v raketě do Newarku, která odlétá ve tři čtvrtě na pět. Klidně si teď odpočítejte. Univerzální služby se starají za vás.“

„Díky, jste úplný anděl. Strašně jste mi pomohla. Nemáte vůbec ponětí, jakou zodpovědnost nese člověk mého společenského postavení.“

Grace kvokala a zahrnovala ji profesionální účastí. Podle ní byla tahle postarší dáma zralá na další doplátky. „Vypadáte opravdu unaveně,“ konstatovala znepokojeně. „Neměla bych s vámi poslat masérku? Jestli si vážíte svého zdraví, lékař by možná byl ještě lepší.“

„Jste tak pozorná...“

„Pošlu vám oba,“ rozhodla Grace a odpojila se od okruhu. Trochu ji zamrzelo, že jí nenabídla speciální raketu. Zvláštní služby v ceníku nezanesené se poskytovaly za příplatek. V tomto případě znamenal „příplatek“ cokoli, co jim okolnosti dovolí.

Přepojila se na VEDENÍ a obrazovku vyplnila mladá tvář s bystrými očima. „Počkej si na záznam, Steve. Zvláštní služby, trojnásobné áčko. Zákazníci už obsluhují.“

Zvedl obočí. „Znamená to i AAA příplatky?“

„To si piš. Dejte té staré bábě všechno a ať to sviští. A ještě něco – její syn leží v nemocnici, tak si zkontroluj sestřičky. Pokud mají jen trochu sex-appealu, vyraz je a nahraď je samými ropuchami.“

„Jasně. Pošli mi záznam.“

Smazala obrazovku, kontrolka s nápisem „Volno“ automaticky zeleně zablikala, pak se téměř okamžitě zbarvila do ruda a na obrazovce se objevil další člověk.

Žádný hloupý panák. Grace měla před sebou uhlazeného muže kolem pětáctiřícítky, s plochým břichem a chytrými očima, muže, který byl tvrdý a přitom zdvořilý. Kabát k obleku držel s pečlivě vypočítanou nonšalancí. „Univerzální služby, Cormetová,“ představila se.

„Slečno Cormetová, chtěl bych mluvit s vaším šéfem.“

„S šéfem centrály?“

„Ne, chci mluvit s prezidentem Univerzálních služeb.“

„Řekl byste mi, o co jde? Možná vám můžu pomoci.“

„Bohužel vám nemohu nic vysvětlovat. Musím se s ním okamžitě sejít.“

„To je nám líto. Pan Clare je velice zaneprázdněn a je naprosto nemožné zařídít schůzku bez ohlášení a vážného důvodu.“

„Nahráváte tento hovor?“

„Přirozeně.“

„Tak s tím prosím přestaňte.“

Nad konzolí, která byla v klientově zorném poli, vypnula nahrávací zařízení a pod stolem ho zase zapnula. Společnost byla čas od času požádána o služby mimo zákon a její spolehliví zaměstnanci nenechávali nic náhodě. Ze záhybů volně splývavé košile vytáhl nějaký předmět a ukázal ho Grace. Díky stereoefektu to skoro vypadalo, jako by jí ho podával skrz obrazovku.

Trénovaný obličej skryl její překvapení – byla to pečeť planetárního úředníka, v zelené barvě.

„Zařídím to,“ řekla.

„Výborně. Můžete přijít a dovést mě tam z čekárny? Tak do deseti minut?“

„Přijdu, pane... pane...“ Ale neznámý už spojení přerušil.

Grace se přepojila na šéfa centrály a požádala o vystřídání. Vypojila svou kabinu z okruhu, vytáhla cívkou s tajnou nahrávkou rozhovoru, jakoby nerozhodně se na ni několik vteřin dívala a pak ji protáhla otvorem ve stolu, kde silné magnetické pole vymazalo z měkkého kovu ještě neustálený obraz.

Do kabiny vešla zezadu reprezentativní blondýnka, která vypadala na osobu pomalou a tak trochu hloupou. Nebyla ani jedno, ani druhé.

„Ahoj, Grace. Něco k předání?“

„Ne, vůbec nic.“

„Co je s tebou? Jsi nemocná?“

„Ne.“ Bez dalšího vysvětlování odešla Grace z kabiny, prošla kolem kabin s dalšími operátory, kteří se starali o zvláštní služby, a ocitla se v hale, kde pracovaly stovky katalogových operátorů. Ti neměli tak složité vybavení jako Grace v kabině, jen jeden ohromný svazek, nejnovější ceník Univerzálních služeb se všemi oceněnými položkami. Jednoduchý videotelefon a katalog umožňoval operátorovi splnit veřejnosti téměř jakékoli myslitelné přání. Pokud byly nároky tak velké, že je nemohl katalog uspokojit, byl zákazník odkázán na aristokraty mezi důmyslnými, lidi jako Grace.

Zkrátila si cestu kartotékou, prošla uličkou mezi tuctem klapajících čteček štítků a vešla do vstupní haly na stejném patře. Pneumatický výtah ji bleskově dopravil na podlaží, kde se rozkládala prezidentova kancelář. Jeho recepční ji nezastavila ani neohlásila, aspoň to tak vypadalo. Grace si ale všimla, že dívčiny prsty tančí po klávesnici voderu.

Nestává se, aby operátorky chodily k prezidentům společností, které mají miliardové úvěry. Univerzální služby se však od ostatních společností značně lišily. Byla to branže sui generis, kde speciální kvalifikace byla zbožím, které se katalogizovalo, kupovalo i prodávalo. Schopnost, důmyslnost a pohotovost se ovšem cenily nejvíce. Na vrcholku této pyramidy stál prezident Jay Clare, pod ním jeho pravá ruka Saunders Francis a hned po něm Grace a pár dalších operátorů v centrále, pro něž neplatila žádná omezení. Oni a nejschopnější terénní operátoři byli zaměnitelní a vlastně tvořili jednu skupinu, které se svěřovaly ty nejtěžší a nejoriginálnější zakázky.

Pod nimi pracovaly desítky tisíc dalších zaměstnanců rozestých po celé planetě, od hlavního účetního, vedoucího právního odboru, hlavního knihovníka v kartotéce, až po místní manažery, katalogové operátory a naposled pracovníky na vedlejší úvazek – stenografy, kteří byli schopni kdykoli a kdekoli zapisovat podle diktátu, gigoly připravené zaplnit prázdná místa u večeře, i člověka, jenž pronajímal pásovice a cvičené blechy.

Grace vešla do prezidentovy kanceláře. Jako jediná místnost v budově nebyla od podlahy po strop zaplněná elektromechanickou záznamovou a komunikační aparaturou. V místnosti stál jen stůl (prázdný), pár židlí a stereoobrazovka, jež v klidovém stavu vypadala jako známý Krantzův obraz „Plačící Buddha“. Jeho originál byl ve skutečnosti uložen v podzemí, tisíc stop pod nimi.

„Ahoj, Grace,“ uvítal ji a strčil jí do ruky jeden papír. „Řekni mi, co si o tom myslíš. Šance mi tvrdí, že to nestojí za nic.“ Francis Saunders se mírnými vykulenými očima podíval na Grace, ale tvrzení ani nepopřel, ani nevyvrátil.

Na papíru stálo:

Můžete si to dovolit?

Můžete si dovolit Univerzální služby?

Můžete si dovolit IGNOROVAT Univerzální služby?

Můžete ve věku tryskových letadel plýtvat časem

a sám nakupovat, platit účty a uklízet byt?

Naplácáme za vás dítěti a nakrmíme kočku.

Pronajmeme vám dům a koupíme boty.

Napíšeme vaši tchyni a sečteme cifry na složenkách

Nic není nemožné, nic není příliš triviální.

– to vše za neuvěřitelně příznivé ceny!

Univerzální služby

Zavolejte, N-E-V-Á-H-E-J-T-E

P.S. také venčíme psy

„Tak co?“ zeptal se Clare.

„Šance má pravdu. Smrdí to.“

„Proč?“

„Je to moc logické. Příliš ukecané. Nemá to tah na bránu.“

„A jak by sis představovala inzerát, který má oslovit marginální trh?“

Na chvíli se zamyslela, půjčila si jeho propisku a napsala:

Chcete někoho nechat zabít?

(Pak nevolejte Univerzální služby)

Máte-li jakýkoli jiný problém – jen nám zavolejte,

Neváhejte – nebudete litovat!

P.S. Také venčíme psy.

„Mhmmm... no, snad,“ řekl Clare opatrně. „Zkusíme, co to udělá. Šanci, zajisti tomu reklamní kampaň typu B, dva týdny v Severní Americe, a dej mně vědět, jak se to chytlo.“ Francis přidal papír ke svým materiálům a ani teď se jeho vlídný výraz nezměnil.

„Šéfe,“ přerušila ho Grace. „Domluvila jsem vám schůzku, která má začít...“ pohlédla na hodinky, „přesně za dvě minuty pětadvacet sekund. Člověk od vlády.“

„Tak ho nějak uklidni a pošli ho pryč. Mám práci.“

„Má zelený odznak.“

Příkře na ni pohlédl. Dokonce i Francis vypadal, jako že ho to zajímá. „Ale,“ ozval se Clare. „Máš s sebou záznam?“

„Smazala jsem ho.“

„Opravdu? No, asi víš, co děláš. Docela dám na tvůj instinkt. Jen ho přived’.“

Zamyšleně přikývla a odešla.

Na úředníka narazila, když vcházel do přijímacího pokoje. Eskortovala ho několika kontrolními body, kde by po něm jindy chtěli průkaz totožnosti a důvod návštěvy. V prezidentově kanceláři se posadil a rozhlédl kolem. „Mohl bych s vámi mluvit mezi čtyřma očima, pane Clare?“

„Pan Francis je jako moje pravá noha. A se slečnou Cormetovou jste už mluvil.“

„Dobrá.“ Znovu vytáhl zelenou pečeť a ukázal mu ji. „V této fázi ještě nepotřebujete moje jméno. Spoléhám na vaši ohleduplnost.“

Prezident Univerzálních služeb si nervózně poposedl. „Pojďme k věci. Jste Pierre Beaumont, vedoucí protokolu. Má pro nás vláda nějakou zakázku?“

Beaumonta změna rytmu nevyvedla z míry. „Tak vy mě znáte. Dobře. Vláda by pro vás mohla mít zakázku. V žádném případě ale nesmí dojít k úniku informací...“

„Veškerá jednání s Univerzálními službami jsou důvěrná.“

„Tohle není důvěrné, ale tajné,“ řekl a na chvíli se odmlčel.

„Rozumím vám,“ souhlasil Clare. „Pokračujte.“

„Dal jste dohromady zajímavý podnik, pane Clare. Pokud mě paměť neklame, vychloubáte se, že žádné zadání pro vás není nesplnitelné – když se vám dobře zaplatí.“

„Pokud je to v mezích zákona.“

„Á, ano, přirozeně. Ovšem výraz ‚v mezích zákona‘ se dá různě interpretovat. Za to, jak jste dovedli vybavit druhou expedici na Pluto, vám patří můj obdiv. Některé vaše metody byly, ehm, geniální.“

„Pokud chcete naše jednání jakkoli kritizovat, nejlépe to půjde obvyklými kanály přes náš právní odbor.“

Beaumont zamával rukou. „Prosím vás, pane Clare! To mi špatně rozumíte – já vás ani v nejmenším nechtěl kritizovat, ale chválit. Takové schopnosti! Byl by z vás skvělý diplomat.“

„Nechme toho šermování. Co chcete?“

Beaumont stiskl rty. „Řekněme, že byste měl hostit dvanáct zástupců každého inteligentního druhu v této planetární soustavě a chtěl jim přitom zajistit pohodlí a spokojenost. Dokázali byste to?“

„Atmosférický tlak, vlhkost, úroveň radiace,“ přemýšlel Clare nahlas, „atmosféra, metabolismus, teplota, kulturní podmíněnost – to všechno je jednoduché. U Dianu bychom mohli použít centrifugu, ale Marťané a Titánci, to už je něco jiného. Gravitaci na Zemi nelze snížit. Ne, muselo by se to konat v meziplanetárním prostoru nebo na Měsíci. V tom případě jsme mimo hru, protože naše služby nejdou za stratosféru.“

Beaumont zavrtěl hlavou. „Nemusíte mít obavy, za stratosféru nepůjdeme. Berte to jako jednu z našich podmínek – musíte to dokázat na zemském povrchu.“

„Proč?“

„To se Univerzální služby vždy vyptávají, proč si klienti přejí zvláštní služby?“

„Ne. Omlouvám se.“

„To je v pořádku. Máte pravdu, musíte mít víc informací, abyste věděl, co se musí dokázat a proč to má zůstat v tajnosti. V blízké budoucnosti, přinejhorším do devadesáti dnů, se na této planetě uskuteční konference. Dokud nebude konference oficiálně svolána, nesmí odsud proniknout ani náznak. Kdyby jistá místa věděla o konferenci dopředu, ani bychom ji nemuseli svolávat. Abyste o ní měl nějakou představu – bude to kulatý stůl předních, no řekněme, vědců. Ve velikosti a personálním obsazení se bude podobat zasedání Akademie na Marsu minulého jara. Vaším úkolem je zorganizovat pobyt delegátů a přitom skrývat tyto přípravy za zdmi vaší společnosti, dokud to bude nutné. Pokud jde o detaily...“

Ale Clare ho přerušil. „Vy si zřejmě myslíte, že jsme tu zakázku už vzali. Podle toho, co mi tu říkáte, z toho pro naši společnost kouká fiasko. A Univerzální služby fiaska příliš netěší. Vy i já víme, že obyvatelé planet s nízkou gravitací mohou strávit v oblasti s vysokou gravitací jen pár hodin, pak už hrozí vážná újma na zdraví. Interplanetární sleziny se odjakživa pořádaly na planetách s nízkou gravitací, na tom nic nezměníte.“

„Máte pravdu,“ přitakal Beaumont trpělivě, „tak tomu opravdu vždy bylo. Uvědomujete si ten neuvěřitelný diplomatický handicap, který z toho pro Zemi a Venuši plyne?“

„Nerozumím vám.“

„To nemusíte. Politická psychologie koneckonců není vaše věc. Berte to jako fakt a věřte mi, že vláda je pevně rozhodnuta uspořádat tuhle konferenci na Zemi.“

„Proč ne na Luně?“

Beaumont zavrtěl hlavou. „To ani v nejmenším není totéž. Luna City je smluvní přístav, i když správa je v našich rukou. Z psychologického hlediska to není totéž.“

Ted' zase zavrtěl hlavou Clare. „Pane Beaumonte, vy jste asi nepochopil charakter Univerzálních

služeb a já zase jemné finesy diplomacie. Neděláme zázraky a ani je neslibujeme. Jsme všumělové jako vystřížení z minulého století, jen jsme daleko rychlejší a početnější. Jsme obdobou služebnictva z doby nedávno minulé, ne džinové z Aladinovy lampy. Nemáme ani vývojové laboratoře ve vědeckém slova smyslu. Prostě jen co nejlépe využíváme pokroku v komunikační a organizační sféře, abychom dosáhli toho, čeho se dosáhnout dá.“ Rukou mávl ke stěně, na níž visela rytina se starobyrou a úctyhodnou obchodní značkou společnosti – voříškem, který napíná vodičko a očuchává sloup. „Tohle je duch naší práce. Venčíme psy lidem, kteří jsou příliš zaneprázdnění, aby je venčili sami. Můj dědeček celou univerzitu venčil psy a uživil se tím. Já sám je pořád venčím. Neslibuju zázraky a nemíchám se do politiky.“

Beaumont složil prsty k sobě a udělal z nich stříšku. „Venčíte psy a dostáváte za to zapláceno. To je přirozené, vždyť venčíte i moje dva psy. Za pět minikreditů mi to připadá dost levné.“

„Je to levné. Ale sto tisíc psů, dvakrát denně... brzy máte pěknou sumičku.“

„Sumička‘ za tohohle ‚pejska‘ by byla značně velká.“

„Kolik?“ zeptal se Francis. Bylo to poprvé, co vůbec projevil zájem.

Beaumont se na něj podíval. „Milý pane, naše planeta by z tohoto, řekněme, kulatého stolu měla stovky miliard kreditů. A my tu krávu, která jim šlápne na kuří oko, necháme dobře napást... Promiňte, to byl až moc květnatý přírůstek.“

„Kolik?“

„Bylo by třicet procent plus výdaje přijatelných?“

Francis zavrtěl hlavou. „To by nakonec mohlo být dost málo.“

„Nechtějte po mně, abych s vámi smlouval. Řekněme, že nechám na vás, pánové – prosím o prominutí, slečno Cornetová – abyste si určili cenu téhle služby. Mohu se myslím spolehnout, že vám planetární a druhové vlastenectví nedovolí přijít s cenou, která by nebyla rozumná a slušná.“

Francis složil ruce v klín, nic neřekl, ale vypadal spokojeně.

„Počkejte,“ ozval se Clare. „Ještě jsme tu zakázku nevzali.“

„Prodiskutovali jsme cenu,“ podotkl Beaumont.

Clare se podíval na Francise, Grace a pak stočil pohled ke svým nehtům. „Dejte mi čtyřicet hodin, abych zjistil, zdali je to možné nebo ne,“ řekl nakonec, „a pak vám řeknu, jestli toho vašeho pejska vyvenčíme.“

„Jsem přesvědčen, že to uděláte,“ odpověděl Beaumont a oblékl si kabát.

„Moji milí géniové,“ ozval se Clare trpce, „tak jste mě do toho dostali.“

„Už dlouho chci zpátky do terénu,“ řekla Grace.

„Ať se naši lidi dají do práce na všem kromě toho problému s gravitací,“ navrhl Francis. „To je jediný háček, zbytek je rutina.“

„Máš pravdu,“ přitakal Clare, „jen doufám, že se ti ten oříšek podaří rozlousknout. Jestli ne, tak jsme vyhodili komínem spoustu peněz za přípravné práce, které nám nikdo neproplatí. Koho si vezmeš? Grace?“

„Asi,“ řekl Francis. „Do deseti počítat umí.“

Grace ho zpražila pohledem. „Šanci Francisi, občas lituji, že jsem si tě vzala.“

„Nechte si to na doma, buďte tak hodní,“ varoval je Clare. „Odkud začneš?“

„Najdeme člověka, který toho o gravitaci ví nejvíc,“ rozhodl se Francis. „Grace, zaříd’ mi spojení s doktorem Kratwohllem.“

„Provedu,“ odpověděla mu od ovládacího panelu stereoobrazovky. „Tohle je na naší práci skvělé. Člověk sám nemusí nic znát, musí jen vědět, kde to najít.“

Doktor Kratwohl byl stalým zaměstnancem Univerzálních služeb. Neměl žádné specifické povinnosti. Společnost si ho cenila natolik, že mu zařídila život v pohodlí a poskytla neomezené konto na nákup vědeckých periodik a účast na konferencích, jež učenci čas od času pořádají. Doktoru Kratwohlvi chyběla tvrdošíjná posedlost badatele; byl rozeným diletantem.

Čas od času se ho na něco zeptali. Vyplatilo se to.

„Zdravím vás, drazí přátelé!“ Z obrazovky se na ni usmíval jemný obličej doktora Kratwohla. „To

byste nevěřili, na co jsem přišel v posledním čísle časopisu Nature. Taková zábavná maličkost, úplně nový pohled na Brownleeho teorii...“

„Zadržte, doktore,“ skočila mu do řeči. „Máme trošičku naspěch.“

„Ano, zlato?“

„Kdo toho ví nejvíc o gravitaci?“

„Jak to myslíte? Chcete astrofyzika, nebo potřebujete o věci pojednat z hlediska teoretické mechaniky? V prvním případě je vašim člověkem nejspíš Farquarson.“

„Chci vědět, jak to všechno funguje.“

„Takže teorie pole? V tom případě na Farquarsona zapomeňte. On se hlavně zabývá deskriptivní balistikou. Práce doktora Juliana je v tomto oboru autoritativní, ne-li definitivní.“

„Jak se s ním můžeme spojit?“

„Nemůžete. Chudák doktor před rokem umřel. Je to velká ztráta.“

Grace se ovládla a neřekla mu, jak velká ztráta to je. „Kdo pokračuje v jeho šlépějích?“

„Co? Aha, vy mluvíte obrazně. Rozumím, chcete po mně jméno člověka, který je v současnosti největší kapacitou v oboru. O'Neil, řekl bych.“

„Kde je?“

„To budu muset zjistit. Znáám ho jen od vidění... dá se s ním jen těžko vyjít.“

„Najděte ho, prosím. Mohl byste nám zatím říct, o co běží?“

„Zkuste mladého Carsona v technologické divizi. Zajímal se o tyhle věci ještě předtím, než nastoupil k nám. Je to inteligentní mladík – mnohokrát jsem si s ním zajímavě popovídal.“

„Díky, doktore, promluvím si s ním. Jakmile O'Neila vypátráte, zavolejte do šéfovy kanceláře. A pospěšte si,“ vybídla ho a přerušila spojení.

Carson souhlasil s Kratwohlovým závěrem, ale neskrýval své pochybnosti. „O'Neil je arogantní a neochotný. Pracoval jsem pod ním. Ovšem o teorii pole a struktuře vesmíru ví určitě víc než kdokoli jiný.“

Přibrali Carsona do kroužku zasvěcených a vysvětlili mu problém. Přiznal, že on sám řešení nevidí.

„Možná že si to příliš komplikujeme,“ začal Clare. „Mám pár nápadů. Když tak mě opravte, Carsone.“

„Jen do toho, šéfe.“

„Nuže, gravitační zrychlení je způsobeno přítomností tělesa o velké hmotnosti. Normální zemská gravitace je důsledkem hmotnosti Země. Co by se tedy stalo, kdybychom nad jeden bod zemského povrchu umístili nějaké velké těleso? Nevyrovnala by jeho přitažlivost gravitaci Země?“

„Teoreticky ano, ale muselo by to být zatraceně velké těleso.“

„Na tom nezáleží.“

„Vy mi nerozumíte, šéfe. Abychom v daném bodě plně vyvážili zemskou přitažlivost, potřebovali bychom stejně velkou planetu, která by se Země v daném bodě dotýkala. My ovšem nechceme přitažlivost vyrovnat úplně, jen ji snížit, což je pro nás výhodnější. Potřebujeme menší těleso, jež by mělo těžiště blíže danému bodu než Země. To je pořád málo. Zatímco přitažlivá síla roste nepřímo úměrně čtverci vzdálenosti, v tomto případě průměru, hmotnost a s ní přitažlivost klesá přímo úměrně třetí mocnině poloměru.“

„Co to pro nás znamená?“

Carson vytáhl logaritmické pravítko, chvíli počítal a pak vzhlédl. „Skoro se bojím odpovědět. Potřebovali bychom slušně velký olověný asteroid, abychom vůbec něčeho dosáhli.“

„Nebyli bychom první, kdo by hnul s asteroidem.“

„Ano, ale co by ho nahoře drželo? Ne, šéfe, neexistuje žádný energetický zdroj ani způsob jeho využití, který by vám umožnil zavěsit planetoid nad určitým místem a udržet ho tam.“

„No, byl to dobrý nápad, jen moc dlouho nevydržel,“ řekl Clare zamyšleně.

Grace se mračila a poslouchala debatu. „Myslím, že výjimečně těžké malé těleso by se dalo využít daleko efektivněji. Někde jsem četla o hmotě, jejíž krychlový centimetr váží přes tunu.“

„Jádro zhroutěných hvězd,“ doplnil ji Carson. „Potřebujeme už jenom loď, která by překonala vzdálenost několika světelných let za několik dní, technologii, kterou bychom se probourali k jádru hvězdy, a novou teorii časoprostoru.“

„Dobře, zapomeňte na to.“

„Počkejte,“ přihlásil se Frank. „Magnetismus je skoro jako gravitace, ne?“

„No... ano.“

„Nemohli bychom ty maníky z malých planet nějak zmagnetizovat! Třeba se od nás liší metabolismem.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Carson, „ale i když se jejich metabolismus liší, není to o moc. Pořád jsou organiční.“

„Tak ne. Kdyby prasata měla křídla, byli by z nich holubi.“

Signální kontrolka na stereo vizi se rozblíkala. Doktor Kratwohl zjistil, že O'Neil je k zastihnutí doma v Portage, stát Wisconsin. Ještě se s ním nespojil, a pokud na tom šéf nebude trvat, ani ho to nenapadne.

Clare mu poděkoval a obrátil se k ostatním. „Ztrácíme tady čas,“ konstatoval. „Po těch letech v branži bychom měli mít víc rozumu a nesnažit se rozhodovat o technických otázkách... Nejsem fyzik a je mi úplně putna, jak gravitace funguje. To je věc O'Neila. A Carsona. Carsone, padej do Winsconsinu a přesvědč O'Neila, ať tu práci vezme.“

„Já?“

„Ty. Na téhle zakázce pracuješ jako operátor a plat tomu bude odpovídat. Mazej na kosmodrom, tam už na tebe bude čekat raketa a telestatovaný šek. Do sedmi, osmi minut bys mohl být ve vzduchu.“

Carson zamrkal. „A co moje práce?“

„Technologické divizi dáme vědět a účtárně taky. Pohni kostrou.“

Carson neodpověděl a vyrazil ke dveřím. Práh překročil v poklusu.

Dokud se Carson neozve, neměli co dělat. Přesněji řečeno, mohli začít pracovat na tisíci a jednom detailu, které obnášelo napodobení fyzikálních a kulturních poměrů na třech dalších planetách a čtyřech velkých satelitech, s výjimkou jejich povrchové gravitace. I když to byl nový úkol, nepředstavoval velkou překážku – ne pro Univerzální služby. Někde žili lidé, kteří na takové otázky uměli odpovědět. Velká a pružná struktura zvaná Univerzální služby byla plně připravena tyto lidi najít, najmout a zaměstnat. Všichni operátoři v centrále a většina katalogových operátorů se uměla s takovým zadáním vypořádat bez překotného spěchu a naprosto nevzrušeně.

Francis zavolal jednomu operátorovi z centrály. Ani se nenamáhal mezi nimi vybírat, prostě vzal prvního na řadě – ostatně všichni by tu zakázku brali. Dopodrobna mu úkol vysvětlil a pak na něj klidně zapomněl. Operátor se už postará a úkol včas splní. Stereoobrazovky zablikají a mladí lidé na celém světě se přestanou věnovat své práci, ať už je jakákoli, a vykopou specialisty, kteří odvedou skutečnou práci.

Francis se otočil ke svému šéfovi, který právě řekl: „Kdybych tak věděl, co má Beaumont za lubem. Vědecká konference, no, to jistě.“

„Myslel jsem, že tě politika nezajímá, Jayi.“

„Nezajímá. Domácí i interplanetární politika mi může být ukradená, pokud se nedotýká naší společnosti. Kdybych věděl, co se připravuje, mohli bychom si z toho koláče ukrojit větší kus.“

„Můžeme pokládat takřka za jisté,“ ozvala se Grace, „že se pohlaví ze všech planet chtějí setkat a rozdělit Galii na tři části.“

„Dobře, koho ale vynechají?“

„Mars, předpokládám.“

„To vypadá pravděpodobně. Ohlédanou kost hodí Venušanům. V tom případě si můžeme trochu zaspokulovat s akciemi Pandiánské obchodní společnosti.“

„Pomalu, synku,“ varoval ho Francis. „Uděláš to a lidi se začnou ptát. Tohle je přísně tajná záležitost.“

„Asi máš pravdu. Stejně mějte oči otevřené. Určitě se najde cestička, jak přijít k velkým penězům.“

Gracein telefon zapípal. Vytáhla ho z kapsy a ohlásila se. „Ano?“

„Chce s tebou mluvit nějaká paní Hogbeinová.“

„Vezmi si ji na starost, já nejsem v kabině.“

„Nechce mluvit s nikým jiným.“

„Tak dobře. Přepoj ji na šéfovo stereo, ale zůstaň na paralelce. Až s ní skončím, vezmeš si ji sama.“

Obrazovka ožila a uprostřed se objevila macatá tvář paní Johnsonové. „Slečno Cormetová,“ zaúpěla,

„došlo k nějakému hroznému nedorozumění. Na této lodi není stereo.“

„Nainstalují ho v Cincinnati, za takových dvacet minut.“

„Jste si absolutně jistá?“

„Naprosto.“

„Děkuji vám! Tak se mi ulevilo, když jsem vás slyšela. Víte, přemýšlela jsem o tom, že vás zaměstnám jako sekretářku pro styk se společností.“

„Děkuji,“ odpověděla Grace klidně, „ale já už zaměstnání mám.“

„Jak hloupé a otravné! Podejte výpověď.“

„Ne, to bohužel nejde, paní Johnsonová. Na shledanou.“ Vypnula obrazovku a znovu promluvila do telefonu. „Řekni účtárně, ať jí napaří stoprocentní přírážku. A já už s ní mluvit nebudu.“ Zavěsila a vrazila telefon do kapsy. „Tak sekretářku!“

Carson zavolal až po večeri, když Clare odešel domů. Francis přijal stereofonát ve vlastní kanceláři.

„Tak co, měl jste štěstí?“ zeptal se, když se Carson objevil na obrazovce.

„Docela jo. Viděl jsem O'Neila.“

„A co? Udělá to pro nás?“

„Myslíte tím, jestli to dokáže?“

„A dokáže to?“

„To je zvláštní – myslel jsem si, že to není teoreticky možné. On mě přesvědčil, že to jde. O'Neil zpracoval teorii pole z úplně nového úhlu a ještě ji nikde nepublikoval. Ten člověk je geniální.“

„Je mi jedno,“ řekl Francis, „jestli je génius nebo mongoloid. Umí postavit takový gravitační reduktor nebo ne?“

„Myslím, že ano. Věřím tomu.“

„Fajn. Najal jste ho?“

„Ne, v tom je ten háček, a proto vám volám. Asi takhle – zastihl jsem ho ve smířlivější náladě, a protože jsme spolu jednou pracovali a na mě se vztekal míň než na ostatní asistenty, tak mě pozval na večeri. Mluvili jsme o mnoha věcech, na něj musíte pomalu, a pak jsem přišel s nabídkou. Vzbudil jsem mírný zájem – zajímal ho ten problém, ne náš návrh. Mluvil se mnou o své teorii, přesněji řečeno mi ji vysvětloval, ale pracovat na tom nebude.“

„Proč ne? Nenabídl jste mu dost peněz. Asi si s ním budu muset promluvit já.“

„Ne, pane Francisi, vy tomu nerozumíte. Peníze ho nezajímají. Má jich dost, aby mohl být nezávislý, a víc než pro výzkum nebo cokoli jiného. Ted' pracuje na kvantové teorii a ničím jiným se nechce rozptylovat.“

„Zdůraznil jste mu, jak je to důležité?“

„Ano a ne. Spíš ne. Zkoušel jsem to, ale pro něj je důležité jen to, co zajímá jeho. Je to takové intelektuální snobství, ostatní lidé pro něj neexistují.“

„Tak dobře,“ řekl Francis unaveně. „Zatím si vedete dobře. Uděláte následující – až se odpojím, zavoláte na VEDENÍ a pořídíte co nejúplnějším záznam z toho, co řekl o gravitační teorii. My najmeme dvojku v oboru, necháme ho to přežvýkat a uvidíme, jestli ho něco nenapadne. Jeden tým si zatím vezme na paškál O'Neilovu minulost. Musí mít nějakou slabinu, jen ji objevit. Možná si někde vydržuje milenkou...“

„Na to dávno nemá věk.“

„... nebo někde schovává nemanželské dítě. Uvidíme. Chci, abyste zůstal v Portage. Když ho nemůžete najmout vy, možná že ho přesvědčíte, aby on najal vás. Jste naše jediné spojení k němu a já chci, aby zůstalo otevřené. Musíme najít něco, co chce, nebo čeho se bojí.“

„Nebojí se ničeho. To vím jistě.“

„Pak po něčem touží. Když to nejsou peníze nebo ženy, je to něco jiného. To je zákon přírody.“

„Pochybuji o tom,“ odpověděl Carson pomalu. „Moment. Řekl jsem vám o jeho koníčku?“

„Ne. O co jde?“

„Čínský porcelán, zvláště z období Ming. Řekl bych, že má nejlepší sbírku na světě. Ted' už vím, co chce!“

„Tak to vyklopte, mladý muži. Nedělejte z toho drama.“

„Je to malý čínský talíř nebo miska, asi deset centimetrů široká a pět centimetrů vysoká. Čínsky se jmenuje ‚Květina zapomnění‘.“

„Hmm... že by to bylo až tak důležité? Opravdu si myslíte, že po tom tak pase?“

„Já to vím. V pracovně má její hologram, aby se na ni mohl dívat. Nerad o ní mluví, bolí ho to.“

„Zjistěte mi, kde se nalézá a kdo ji vlastní.“

„To vím. Britské muzeum. Proto si ji nemůže koupit.“

„Takže co?“ zadumal se Francis. „Pusťte to z hlavy a dejte se do práce.“

Clare sešel do Francisovy kanceláře a všichni tři zhodnotili nastalou situaci. „Myslím, že s tím nám pomůže jen Beaumont,“ řekl Clare, když si poslechl zprávu. „Jen vláda může z Britského muzea něco vymámit.“ Francis se zasmušil. „No tak, co tě žere? Co ti na tom vadí?“

„Já vím,“ začala Grace. „Vzpomínáte si na smlouvu, kterou se Británie připojila k planetární konfederaci?“

„Historie mi nikdy moc nešla.“

„Řeknu to v kostce: pochybuji, že si planetární vláda může něco vzít z Britského muzea, aniž požádá britský parlament o souhlas.“

„Proč ne? Smlouva nesmlouva, planetární vláda je svrchovaná. Tohle se poprvé ukázalo při Brazílském incidentu.“

„Jo, jasně. Ale v Dolní sněmovně by mohly padnout nepříjemné otázky a média by zavětrila. Tomu se chce Beaumont vyhnout za každou cenu.“

„O.K. Co navrhuje?“

„Řekla bych, že já a Šance bychom měli zajet do Anglie a zjistit, jak mají ‚Květinu zapomnění‘ podchycenou, kdo se o ni stará a pro co má ten člověk slabost.“

Clare se podíval na Francise. Francisův výraz byl nečitelný, což jeho blízcí dešifrovali jako souhlas.

„Dobrá,“ přikývl Clare, „máš, co jsi chtěla. Poletíte speciálem?“

„Ne, máme ještě čas odletět o půlnoci z New Yorku. Tak nashle.“

„Nashle. Zítra se mi ozvi.“

Když Grace šéfovi druhého dne zavolala, nevěřil svým očím. „Prokristapána, děvče,“ vykřikl. „Co jsi provedla se svými vlasy?“

„Našli jsme toho chlápka,“ vysvětlila stručně. „Má slabost pro blondýnky.“

„Taky sis odbarvila kůži.“

„Přirozeně. Jak se vám líbím?“

„Vypadáš skvěle, i když předtím ses mi líbila víc. Co si o tom ale myslí Šance?“

„Nevadí mu to, bere to jako součást našeho povolání. Abych se dostala k věci – celkem není co hlásit. K té míse se budeme muset dostat podfukem. Tou hrobkou by hnulo jen zemětřesení.“

„Hlavně nedělej nic, co bychom nemohli dát znovu dohromady.“

„Znáš mě, šéfe. Nedostanu tě do průšvihů, ale bude to drahé.“

„Ovšem.“

„To je všechno. Zavolám zítra.“

Příštího dne byla už zase bruneta. „Co je zase tohle?“ popichoval ji Clare. „Jdeš na maškarní?“

„Ta blondýnka, po které toužil, jsem nebyla já,“ vysvětlovala.

„Ale našla jsem tu pravou.“

„Vyšlo to?“

„Myslím, že ano. Šance tam nechá instalovat kopii. S trochou štěstí se uvidíme zítra.“

Přijeli příští den, na první pohled s prázdnými rukama. „Tak co?“ ptal se Clare netrpělivě.

„Až tuhle místnost odstíníš, hned se to dozvíš, Jayi,“ řekl Francis.

Clare zmáčkl vypínač interferenčního štítu a hned měli víc soukromí než v rakvi. „Tak mě nenapínejte. Máte ji?“

Grace se k němu otočila zády, zalovila v šatech, za chvíli se obrátila a opatrně ji položila na šéfův stůl.

Nebyla jen krásná – byla to krása sama. Její jemná, jednoduchá křivka byla bez ozdob, vždyť jakékoli příkrasy by ji jen hyzdily. V její přítomnosti se mluvilo šeptem, jako by ji náhlý hluk mohl rozbít.

Clare k ní natáhl ruku, pak si to rozmyslel a zase ji stáhl zpátky. Místo toho se nad ní naklonil a dlouho ji upřeně pozoroval. Těžko se soustředil na dno misky, nemohl ho přesně určit. Pohledem se vpíjel hloub a hloub, skoro jako by se utopil v jezírku světla.

Potrásl hlavou a zamrkal. „Bože,“ zašeptal. „Bože... ani jsem netušil, že takové věci existují.“

Podíval se na Grace a pak na Francise. Francis měl slzy v očích nebo možná jeho vlastní byly zamžené.

„Poslyšte, šéfe,“ řekl Francis. „Podívejte se... nemohli bychom si ji prostě nechat a celou věc odtroubit?“

„Nemá smysl o tom dál mluvit,“ řekl Francis unaveně. „Nemůžeme si ji nechat, šéfe. Neměl jsem s tím vůbec přijít a vy jste mě neměli poslouchat. Zavoláme O'Neilovi.“

„Ještě než něco uděláme, mohli bychom den počkat,“ zkusil to Clare. Pohledem se vrátil ke „Květině zapomnění“.

Grace zavrtěla hlavou. „To nemá cenu. Zítra to bude jen těžší. Vím to.“ Rázně přešla ke stereu a začala manipulovat s ovládáním.

O'Neila takové vyrušování rozzlobilo a dvojnásob ho rozzlobilo, že použili nouzový signál, aby ho přivolali k odpojené obrazovce.

„Co to má znamenat?“ rozčiloval se. „Jak si můžete dovolit vyrušovat soukromé osoby s odpojenou obrazovku? To mi řekněte – a měli byste přijít s dobrým důvodem, jinak vás přísámbůh zažaluju!“

„Máme pro vás takovou malou zakázku, pane doktore,“ začal Clare klidně.

„Cože!“ O'Neila to tak překvapilo, že se skoro zapomněl rozčilovat. „Pane, myslíte to opravdu vážně, když tam tak stojíte a říkáte, že jste porušili mé soukromí jen proto, abyste mně nabídli práci pro vaši společnost?“

„Dostanete přiměřený plat.“

Vypadalo to, jako by O'Neil počítal do deseti. „Pane,“ začal pečlivě, „na světě jsou lidé, kteří si myslí, že si za peníze mohou koupit cokoli a kohokoli. Přiznávám, že je to víra podložená mnoha důkazy. Já ale nejsem na prodej. A protože vy vypadáte jako jeden z nich, postarám se, aby vás tento rozhovor přišel hodně drah. Ještě uslyšíte od mých právníků. Sbohem!“

„Počkejte chvíli,“ oslovil ho Clare naléhavě. „Myslím, že se zajímáte o čínský porcelán...“

„To máte pravdu. No a co?“

„Ukaž mu ji, Grace.“ Grace přinesla „Květinu zapomnění“ k obrazovce. Zacházela s ní opatrně, přímo zbožně.

O'Neil se odmlčel. Naklonil se k obrazovce a zíral. Zdálo se, že co nevidět proleze obrazovkou. „Kde jste ji sehnali?“ vymáčkl se nakonec.

„Na tom nezáleží.“

„Koupím ji od vás – řekněte si cenu.“

„Není na prodej. Může být vaše... když se dohodneme.“

O'Neil si ho změřil pohledem. „Je ukradená.“

„Mýlíte se. Takové obvinění nebude nikoho zajímat. Co se zakázky týče...“

O'Neil odtrhl oči od mísy. „Co po mně chcete?“

Clare mu vysvětlil celý problém. Když skončil, O'Neil potřásl hlavou. „To je směšné.“

„Máme důvod věřit, že to je teoreticky možné.“

„Ale samozřejmě! Žít věčně je taky teoreticky možné. Jenže to ještě nikdo nedokázal.“

„Myslíme si, že to dokážete.“

„Díky za poklonu. Počkejte!“ O'Neil do něj přes obrazovku zapíchl prst. „Že vy jste na mě nasadili to mladé štěně, Carsona?!“

„Řídil se jen mými příkazy.“

„Pane, vaše způsoby se mně zajídají.“

„Tak co, vezmete tu práci? A tohle?“ Clare ukázal na mísu.

O'Neil na ni hleděl a cumlal si vousy pod bradou. „A co když,“ řekl nakonec, „se o to pokusím, věnuji tomu všechn čas a energii – a selžu?“

Clare zavrtěl hlavou. „Platíme jen za výsledky. Dostanete samozřejmě zapláceno, ale tohle ne. Je to

prémie k vašemu platu – když uspějete.“

Zdalo se, že O'Neil souhlasí. „Co když se mě snažíte podvést hologramem?“ vyhrkl najednou. „Skrz tu pitomou obrazovku to nepoznám!“

Clare pokrčil rameny. „Přijďte se podívat osobně.“

„To taky udělám. Přijedu. Zůstaňte, kde jste. Kde vlastně jste? Krucinál, pane, jak se vůbec jmenujete?“

Do kanceláře vtrhl jako uragán o dvě hodiny později. „Podfoukl jste mě! ‚Květinka‘ je pořád v Anglii. Zjistil jsem si to. Já vás. . . Já vás za to potrestám, vlastníma rukama.“

„Přesvědčte se sám,“ poradil mu Clare. Ustoupil, aby O'Neil viděl desku psacího stolu.

Nechali ho dívat. Věděli, že potřebuje klid, a nechali ho dívat. Po dlouhé době se k nim otočil, ale nepromluvil.

„Nuže?“ zeptal se Clare.

„Postavím ten váš zatracenej přístroj,“ řekl chraplavě. „Něco mě napadlo cestou sem.“

Beaumont přišel osobně, večer před prvním zasedáním konference. „Jsem tu čistě neformálně, pane Clare,“ začal. „Chci vám jen vyjádřit osobní vděčnost za to, jak jste se zhostili své práce. Také jsem vám něco přinesl.“ Z „něčeho“ se vyklubal šek Ústřední banky na dohodnutou částku. Clare ho přijal, pokýval hlavou a položil šek na stůl.

„Předpokládám tedy, že vláda je s prokázanými službami spokojena.“

„To je pouhý eufemismus,“ ujistil ho Beaumont. „Abych k vám byl naprosto upřímný, nemyslel jsem si, že toho dokážete tolik. Vy jste asi opravdu mysleli na všechno. Callistanská delegace se právě projíždí po památkách v jedné z těch malých nádrží, které jste vyrobili. Jsou přímo nadšení. Jen tak mezi námi, myslím, že na nadcházejícím jednání můžeme počítat s jejich hlasem.“

„Takže gravitační štíty pracují jedna radost?“

„Skvěle. Vlezl jsem si do nádrže, ještě než jim ji předali. Byl jsem lehký jako to příslovečné peříčko. Až příliš lehký – skoro se mi udělalo špatně jako v beztlákovém stavu.“ Na tváři se mu objevil sardonický úsměv. „Také jsem navštívil dianské pokoje. To zas bylo něco jiného.“

„Moc bych se nedivil,“ souhlasil Clare. „Dvouapůlnásobná přitažlivost je přinejmenším tíživá.“

„Úkol jste měli těžký, ale všechno dobře dopadlo. Ještě než odejdu, mám tu takovou maličkost. Už jsem ji prodiskutoval s doktorem O'Neilem, totiž, naše administrativa by možná chtěla jeho vynález využít i jinak. Aby se celá věc zjednodušila, bylo by záhodno, kdybyste se za Univerzální služby vzdal práv na O'Neilův efekt.“

Clare zamyšleně pohlédl na „Plačícího Buddhu“ a začal si cucat palec. „Ne,“ řekl pomalu. „Ne. To by bohužel bylo moc složité.“

„Proč ne?“ odušil Beaumont. „Vyhnuli bychom se nezbytnému soudnímu prohlášení, a tím pádem i velké ztrátě času. Uznáváme vaše služby a jsme připraveni vám je kompenzovat.“

„Hmmm. Pane Beaumonte, vy jste plně nedocenil situaci. Mezi naší smlouvou s O'Neilem a vaší smlouvou s námi je jistý prostor. Požádal jste nás o jisté služby a jisté movitosti, s jejichž pomoci se tyto služby uskutečnily. My jsme vám tyto služby za úplaty poskytli. Vše v pořádku. Ovšem ze smlouvy s doktorem O'Neilem vyplývá, že po dobu jejího trvání je naším zaměstnancem. Výsledky jeho výzkumu a tedy i výhledné patenty jsou majetkem Univerzálních služeb.“

„Opravdu?“ podivil se Beaumont. „Doktor O'Neil má jiný dojem.“

„Doktor O'Neil se mýlí. A teď vážně, pane Beaumonte – požádali jste nás, abychom vyvinuli obléhací dělo, s nímž jste, obrazně řečeno, zastřelili komára. Vážně si myslíte, že my, obchodníci, dělo po první ráně zahodíme?“

„Asi ne. Co navrhujete?“

„Chceme gravitačního modulátoru využít komerčně. Mám takový dojem, že na Marsu bychom za jisté adaptace dostali slušný obolus.“

„Ano, ano, to asi dostali. Budu k vám brutálně upřímný, pane Clare. Není to možné. Veřejný zájem vyžaduje, aby se využití patentu omezilo na pozemšťany. Vláda musí zasáhnout a udělat z něj vládní monopol.“

„Už jste přemýšleli, jak si zajistit O'Neilovo mlčení?“

„Ne, ve světle nových okolností ne. Co byste si představoval?“

„Akciovou společností, v níž by měl balík akcií a byl jejím prezidentem. Jeden z našich bystrých mladíků by byl předsedou správní rady.“ Clare pomyslel na Carsona. „Akcíí bude pro každého dost,“ nadhodil a zadíval se na Beaumonta.

Beaumont vějičku nevzal na vědomí. „Předpokládám, že ta akciovka by byla smluvně svázána s vládou – jejím jediným zákazníkem?“

„Tak nějak.“

„Hmm... ano, to vypadá rozumně. Možná bych si měl promluvit s doktorem O'Neilem.“

„Poslužte si.“

Beaumont se s O'Neilem spojil a tiše s ním rozmlouval. Abychom byli přesnější, Beaumont mluvil tiše. O'Neil měl tendenci do mikrofonu řvát. Clare poslal pro Francise i Grace a vysvětlil jim, co se stalo.

Beaumont se obrátil od obrazovky. „Pan doktor chce s vámi mluvit, pane Clare.“

O'Neil si ho změřil ledovým pohledem. „Co znamenají všechny ty fráze, které jsem teď musel poslouchat? Co to má znamenat, že O'Neilův efekt je ve vašem vlastnictví?“

„Měl jste to ve smlouvě, pane doktore. Už si nevzpomínáte?“

„Ve smlouvě! Tu pitomou smlouvu jsem ani nečetl. Říkám vám jen jedno: poženu vás před soud. Ještě budete litovat, že si ze mě děláte blázny.“

„Prosím vás, pane doktore,“ uklidňoval ho Clare. „V žádném případě nechceme využívat právních klíček a nikdo taky nezpochybňuje váš podíl. Pokud dovolíte, v krátkosti vám nastíním svou představu...“ Bleskově mu převyprávěl svůj plán. O'Neil naslouchal, ale ani v závěru se zachmuřený obličej nerozjasnil.

„Nemám zájem,“ řekl nevrle. „Pokud jde o mě, vláda si ten krám může vzít celý... A já se o to postarám.“

„Nezmínil jsem se ještě o jedné podmínce,“ dodal Clare.

„Ani se neobtěžujte.“

„Musím. Bude to jen gentlemenská dohoda, ovšem důležitá. Opatrujete „Květinu zapomnění“.“

O'Neil byl okamžitě ve střehu. „Co myslíte tím ‚opatrujete‘? Já ji vlastním. Rozumíte – je moje.“

„Je vaše,“ opakoval Clare. „Přesto bychom vás chtěli jako protihodnotu za naše ústupky ve smlouvě o něco požádat.“

„Cože?“ zareagoval O'Neil. Zmínka o čínské misce otřásla jeho sebedůvěrou.

„Je vaše a vaše také zůstane. Chci ale vaše slovo, že mně, panu Francisovi nebo slečně Cormetové nebude bránit, abychom se na ni čas od času – ne, často – chodili dívat.“

O'Neil vypadal jako nevěřící Tomáš. „Chcete tím říct, že se prostě na ni chcete chodit dívat?“

„Tot' vše.“

„Jen tak, pro potěšení?“

„Správně.“

O'Neil se na něj s úctou zadíval. „Předtím jsem vám nerozuměl, pane Clare, a za to se omlouvám. Pokud jde o tu nesmyslnou akciovku – ať je po vašem. Mně je to jedno. Vy a pan Francis a slečna Cormetová se na ‚Květinu zapomnění‘ můžete přijít podívat kdykoli. Máte moje slovo.“

„Pane doktore O'Neile, děkuji vám – za všechny.“ Obrazovku vypnul tak rychle, jak jen mu důstojnost dovolila.

Beaumont se na Clara také díval s větším respektem. „Myslím,“ řekl, „že příště vám už do detailů mluvit nebudu. Teď vás však opustím. Adieu, pánové a slečno Cormetová.“

Když se za ním dveře zasunuly, Grace poznamenala: „Tak to bychom měli.“

„Ano,“ odpověděl Clare. „Pejska jsme mu vyvenčili; O'Neil má, co chce; Beaumont má, co chtěl, a ještě něco navíc.“

„O copak mu asi jde?“

„Nevím, ale hádám, že chce být prvním prezidentem Federace sluneční soustavy, jestli tady něco takového vznikne. Přihráli jsme mu tolik trumfů, že by se mu to mohlo povést. Uvědomujete si potenciál O'Neilova efektu?“

„Vágně,“ řekl Francis.

„Přemýšleli jste o důsledcích v kosmické navigaci? Nebo o nových možnostech kolonizace? A co zábava? Jen na ní se dá vydělat celé jmění.“

„Co z toho máme my?“

„Co z toho máme my? Peníze, synku. Moře peněz. Když dáš lidem to, co chtějí, vždycky vyděláš.“
Zadíval se na obchodní známku s voříškem.

„Peníze,“ opakoval Francis. „Jo, asi jo.“

„Když tak se vždycky můžeme podívat na Květinku,“ dodala Grace.